

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 36

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 19 ianuarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
9.	— Hotărâre privind re aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „R 113 — Penitenciar Giurgiu”.....	2
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
6.020/2015.	— Ordin al ministrului educației naționale și cercetării științifice privind modificarea anexei la Ordinul ministrului educației și cercetării științifice nr. 3.170/2015 privind aprobarea modelului de Standard ocupațional pentru educație și formare profesională	3–8
30.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea Manualului de procedură pentru implementarea proiectelor finanțate prin măsura 20 „Asistență tehnică” descrisă în capitolul 15.6 din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020	9
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 33 din 11 decembrie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)....	10–16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind re aprobarea indicatorilor tehnico-economici afere nți obiectivului de investiții „R 113 — Penitenciar Giurgiu”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se re aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „R 113 — Penitenciar Giurgiu”, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții se realizează din veniturile proprii ale Administrației Naționale a Penitenciarelor, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului

Justiției, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Administrația Națională a Penitenciarelor și Penitenciarul Giurgiu răspund de realizarea și punerea în funcțiune a obiectivului de investiții prevăzut la art. 1, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Raluca Alexandra Prună
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Vasile Dîncu
p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

București, 13 ianuarie 2016.
Nr. 9.

ANEXĂ

CARACTERISTICILE PRINCIPALE ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI ai obiectivului de investiții „R 113 — Penitenciar Giurgiu”, județul Giurgiu

Ordonator principal de credite: Ministerul Justiției

Beneficiar: Administrația Națională a Penitenciarelor — Penitenciarul Giurgiu

Amplasament: municipiul Giurgiu, Str. Bălănoaiei nr. 12A, județul Giurgiu

Indicatorii tehnico-economici

— Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)	mii lei	80.449
(în prețuri 30 septembrie 2014; 1 euro = 4,4114 lei), din care: C + M	mii lei	71.298
— Valoarea investiției rest de finanțat (în prețuri 30 septembrie 2014; 1 euro = 4,4114 lei), din care: C + M	mii lei	20.696
Eșalonarea investiției rest de executat		
— Anul I:	INV C + M	mii lei 4.000
— Anul II:	INV C + M	mii lei 5.000
— Anul III:	INV C + M	mii lei 7.696 6.076
— Capacități:		
• Suprafață desfășurată totală:	mp	20.585
din care: suprafață detenție;	mp	10.615
suprafață pentru secțiuni specifice;	mp	9.310
utilități și suprafețe auxiliare.	mp	660
• Drumuri și platforme	mp	17.600
— Durata de realizare a investiției, rest de executat	luni	36

Factori de risc

Obiectivul de investiții se va proteja antisismic în conformitate cu prevederile Normativului P 100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se realizează din veniturile proprii ale Administrației Naționale a Penitenciarelor, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN

privind modificarea anexei la Ordinul ministrului educației și cercetării științifice nr. 3.170/2015 privind aprobarea modelului de Standard ocupațional pentru educație și formare profesională

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrelor naționale al calificărilor, cu modificările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2015 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative,

ministrul educației naționale și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului educației și cercetării științifice nr. 3.170/2015 privind aprobarea modelului de Standard ocupațional pentru educație și formare profesională, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 18 martie 2015, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Autoritatea Națională pentru Calificări duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, pe care îl va publica pe site-ul propriu.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale și cercetării științifice,
Adrian Curaj

București, 22 decembrie 2015.

Nr. 6.020.

**STANDARD OCUPAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE ȘI FORMARE PROFESIONALĂ**

SECȚIUNEA A - STANDARD OCUPAȚIONAL

1. Denumirea ocupației și codul COR

2. Denumirea tradusă a ocupației (En):

3. Competențe și deprinderi

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

4. Niveluri:

4.1. Nivelul de calificare conform Cadrului Național al Calificărilor (CNC)

4.2. Nivelul de referință conform Cadrului European al Calificărilor (EQF)

4.3. Nivelul educațional corespondent, conform ISCED - 2011 (cod program educațional)

5. Acces la altă ocupație/ocupații cuprinse în nomenclatorul COR

5.1 Acces la ocupație/ocupații de același nivel de calificare, conform CNC, pe bază de experiență/recunoaștere de competențe

5.2 Acces la ocupație/ocupații de nivel de calificare imediat superior, conform CNC, pe bază de programe de formare profesională și experiență

6. Informații suplimentare

SECȚIUNEA B - STANDARD PENTRU ASIGURAREA CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIE ȘI FORMARE PROFESIONALĂ, ASOCIAT OCUPAȚIEI**1. Informații despre programul de educație și formare profesională****1.1. Cerințe specifice de acces la program****1.1.1. Competențe și deprinderi necesare accesului la program:****1.1.2. Condiții minime de acces la program, raportate la nivelul de studii:****Niveluri de studii:**

- Învățământ primar
- Învățământ gimnazial
- Învățământ general obligatoriu
- Învățământ profesional prin scoli profesionale
- Învățământ liceal, fără diplomă de bacalaureat
- Învățământ liceal, cu diplomă de bacalaureat
- Învățământ postliceal
- Învățământ superior cu diplomă de licență
- Învățământ superior cu diplomă de master

1.1.3. Alte studii necesare:**1.1.4. Cerințe speciale:**

2. Descrierea programului de educație și formare profesională

2.1. Durata totală, nr. ore din care :

- teorie,

- practică.

2.2. Planul de pregătire (anexa B1)

2.3. Programa de pregătire teoretică și practică (anexa B2)

2.4. Echipamente/utilaje/programe software necesare pregătirii teoretice și practice

2.5. Cerințe privind nivelul minim de calificare și experiență profesională pentru formatori și instructori/preparatori formare

2.6. Cerințe privind nivelul minim de calificare și experiență profesională pentru evaluatori

3. Informații referitoare la procesul de elaborare, verificare, validare, avizare și aprobare a standardului ocupațional pentru educație și formare profesională:

3.1. Realizare:

Inițiator/Autori (dovada pregătirii profesionale și a experienței în domeniu)

Instituția/instituțiile/persoane interesate.....

Data elaborării.....

3.2. Verificare profesională:

Specialist/Instituția de profil.....

Data verificării.....

3.3. Avizare:

Asociație profesională/Instituție de reglementare/Instituție de profil.....

3.4. Validare documentație:

Comitet sectorial/semnatari.....

Data validării.....

3.5. Aprobare:

Autoritatea Națională pentru Calificări conform deciziei nr.....din

data.....

PLAN DE PREGĂTIRE

Nr. crt.	Competența dobândită	Modul	Nr. ore teorie	Nr. ore practică
1				
2				
....				
...n				
	Total ore			
	TOTAL GENERAL			

PROGRAMA DE PREGĂTIRE
teoretică și practică

Nr. crt.	Modul	Disciplină	Conținut tematic ¹	Metode/ Forme de desfășurare	Mijloace de instruire, materiale de învățare	Criterii de evaluare ¹	Nr. ore	
							Teorie	Practică
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1.	1.1.		Teorie				
				Practică				
				Teorie				
				Practică				
		1.2.		Teorie				
				Practică				
				Teorie				
				Practică				
2	2.	2.1.		Teorie				
				Practică				
				Teorie				
				Practică				
				Teorie				
				Practică				
				Teorie				
				Practică				
		Teorie				
				Practică				
				Teorie				
				Practică				

¹ Se va dezvolta în cadrul Standardului ocupațional pentru educație și formare profesională, în mod obligatoriu, pentru ocupațiile care au nivel de calificare 1—5, conform CNC. Pentru ocupațiile de nivel superior, conținutul tematic și criteriile de evaluare vor fi dezvoltate de către furnizorii de formare profesională în cadrul procesului de autorizare.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind aprobarea Manualului de procedură pentru implementarea proiectelor finanțate prin măsura 20 „Asistență tehnică” descrisă în capitolul 15.6 din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 83.343 din 23 decembrie 2015, întocmit de Direcția generală dezvoltare rurală — Autoritatea de management pentru PNDR,

în baza prevederilor:

— art. 65 și 66 din Regulamentul (UE) nr. 1.305/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.698/2005 al Consiliului;

— Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020 aprobat prin Decizia de punere în aplicare a Comisiei Europene nr. 3.508/26 mai 2015;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, aprobată prin Legea nr. 43/2015;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2015 privind gestionarea financiară a fondurilor europene nerambursabile aferente politicii agricole comune, politicii comune de pescuit și politicii maritime integrate la nivelul Uniunii Europene, precum și a fondurilor alocate de la bugetul de stat pentru perioada de programare 2014—2020 și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul garantării,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 22 alin. (3) și art. 31 din Hotărârea Guvernului nr. 226/2015 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor Programului Național de Dezvoltare Rurală cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și de la bugetul de stat,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Manualul de procedură pentru implementarea proiectelor finanțate prin măsura 20 „Asistență tehnică” descrisă în capitolul 15.6 din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală dezvoltare rurală — Autoritatea de management pentru Programul Național de Dezvoltare

Rurală din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu

București, 8 ianuarie 2016.
Nr. 30.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 33

din 11 decembrie 2015

Dosar nr. 2.370/1/2015/HP/P

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Ana Maria Dascălu — judecător la Secția penală

Leontina Șerban — judecător la Secția penală

Ștefan Pistol — judecător la Secția penală

Maricela Cobzariu — judecător la Secția penală

Geanina Cristina Arghir — judecător la Secția penală

Simona Daniela Encean — judecător la Secția penală

Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală

Florentina Dragomir — judecător la Secția penală

Monica Eugenia Ungureanu — magistrat-asistent

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Monica Eugenia Ungureanu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă, procuror șef al Biroului de reprezentare din cadrul Secției judiciare al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de către judecătorul-raportor, prin care s-a exprimat opinia că, *în aplicarea dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din noul Cod de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea plângerii împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală poate dispune admiterea plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.*

De asemenea, a menționat că la dosar s-au transmis puncte de vedere de către Curtea de Apel Alba Iulia, Brașov, Bacău, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Timișoara, Tribunalul Alba, Tribunalul Sibiu, Tribunalul Sălaj, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Covasna, Tribunalul Tulcea, Tribunalul Brașov, Tribunalul Bihor, Tribunalul Bacău, Tribunalul Mureș, Judecătoria Sectorului 2 București, Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Medias, Judecătoria Brașov, Judecătoria Rupea, Judecătoria Târgu Secuiesc, Judecătoria Dej, Judecătoria Huedin, Judecătoria Beiuș, Judecătoria Oradea, Judecătoria Gheorgheni, Judecătoria Miercurea-Ciuc, Judecătoria Săliște, Judecătoria Zărnești, Judecătoria Bacău, Judecătoria Toplița.

În acest context, a arătat că opinia majoritară a instanțelor a fost în sensul că judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală are posibilitatea ca, în urma admiterii plângerii, să schimbe soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare, atunci când petentul invocă unul dintre temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

A mai precizat că raportul a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, însă la dosar nu s-au depus puncte de vedere din partea acestora privind chestiunea de drept supusă judecătii.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat admiterea sesizării și pronunțarea unei decizii prin care problema de drept supusă dezlegării să primească următoarea rezolvare: *„Judecătorul de cameră preliminară, investit cu soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală, are posibilitatea ca, în urma admiterii plângerii, să schimbe soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare, cu condiția de a nu se crea o situație mai grea pentru persoana care a formulat plângerea”.*

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din 23 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 475/35/2014 al Curții de Apel Oradea, având ca obiect plângerea formulată de petenta P.S. împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală dispusă prin rechizitoriul din 29 octombrie 2014 emis în Dosarul nr. 103/P/2013 al Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Oradea, Curtea de Apel Oradea a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: **„dacă judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală are posibilitatea ca, în urma admiterii plângerii, să schimbe soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare”.**

Cauza a fost înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție sub nr. 2.370/1/2015, stabilindu-se termen de soluționare la data de 16 septembrie 2015.

II. Expunerea succintă a cauzei

La data de 3 decembrie 2014 s-a înregistrat pe rolul Curții de Apel Oradea plângerea formulată de petenta P. (fostă N.) S. împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală dispusă prin rechizitoriul din 29 octombrie 2014 emis în Dosarul cu nr. 103/P/2013 al Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Oradea — sub aspectul săvârșirii infracțiunii de încercare de a determina mărturia mincinoasă, solicitând admiterea plângerii și, în baza art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală, schimbarea temeiului de drept al soluției de clasare.

În motivarea plângerii s-a arătat că prin rechizitoriul mai sus menționat s-a dispus, în baza art. 314 din Codul de procedură penală raportat la art. 318 din același cod, renunțarea la urmărirea penală față de petentă, avându-se în vedere limitele de pedeapsă prevăzute de lege, conținutul faptei, modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, scopul urmărit, împrejurările concrete de săvârșire și lipsa unui interes public în urmărirea faptei.

A arătat petenta că soluția corectă ar fi fost aceea de clasare, în principal, întrucât fapta nu există, iar în subsidiar, pentru că fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

Ca stare de fapt, procurorul a reținut că la data de 9 ianuarie 2014, cu ocazia audierii martorei O.G., petenta, în calitate de apărător ales al inculpatului P.C., în substituirea avocatului D.R., s-ar fi adresat acesteia cu expresiile „Se învârte roata, Roata morii se-nvârtește, Se întoarce, Doamne, roata, Țac, țac, țac”, folosind un ton amenințător și o atitudine de superioritate. Aceste expresii ar fi fost percepute de martora „ca și amenințare pentru declarația pe care o dăduse în calitate de martor în legătură cu inculpatul P.C.”

Tonul amenințător al petentei, precum și expresiile folosite i-ar fi creat martorei o stare de stres, iar a doua zi aceasta a depus o cerere la Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Oradea, prin care a solicitat procurorului de caz ca pe viitor să nu mai fie audiată în prezența petentei, deoarece ar fi afișat față de ea un ton iritant și provocator.

Pentru a înțelege circumstanțele în care s-a derulat incidentul din data de 9 ianuarie 2014, s-a învederat conduita reprobabilă a martorei care, după ce a fost audiată a coborât în holul instanței, la fel ca și petenta, unde martora era așteptată de soțul acesteia — O.V.

Cei doi au început o discuție pe tema declarației pe care martora urma să o dea, motiv pentru care petenta le-a atras atenția că este neprocedural să discute pe această temă, sugerându-le că acasă pot aborda fără probleme aceste aspecte. Martora O.V. a urcat la audieri, martora continuând să vocifereze pe această temă, în timp ce petenta se uita pe telefonul mobil. Văzând conduita și reacția martorei, petenta a început să fredoneze un vers al unui cunoscut șlagăr „Roata morii se-nvârtește, Țac, țac, țac”.

Curtea a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, chestiunea de drept fiind formulată în fața unui complet investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, a fost invocată în cursul judecății și nu au fost pronunțate anterior de către Înalta Curte de Casație și Justiție hotărâri prealabile sau în recurs în interesul legii, această problemă de drept nefăcând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Referitor la ultima condiție, respectiv cea vizând legătura dintre chestiunea de drept și soluționarea pe fond a cauzei în care a fost invocată, curtea a arătat că în doctrină s-a statuat că această procedură nu poate fi utilizată pentru lămurirea unei chestiuni de fapt sau a unei chestiuni de drept care nu este determinantă pentru soluționarea cauzei.

Or, în speță, lămurirea chestiunii de drept invocată este determinantă pentru soluționarea cauzei, aceasta ducând la dezlegarea raportului juridic penal dedus judecății.

III. Punctul de vedere al completului Curții de Apel Oradea cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită:

Asupra chestiunii de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală (dacă judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală are posibilitatea ca, în urma admiterii plângerii, să schimbe soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare) s-a apreciat că judecătorul de cameră preliminară are posibilitatea de a schimba soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

S-a arătat că doar în acest fel plângerea formulată are finalitatea dorită, întrucât imposibilitatea judecătorului de a pronunța o astfel de soluție ar încălca dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Petenta P. (fostă N.) S. a solicitat ca interpretarea textului de lege să fie în sensul ca instanța investită cu o plângere împotriva soluției de renunțare dispuse de procuror să poată dispune admiterea acesteia și schimbarea soluției în clasare, prin raportare la modul de interpretare al normelor judiciare prevăzute în art. 5, respectiv art. 2 din Codul de procedură civilă, care reprezintă norma generală ce guvernează actul de justiție.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Examinând punctele de vedere exprimate de curțile de apel și instanțele arondate, se constată că s-au conturat două opinii, în susținerea cărora instanțele au transmis hotărâri judecătorești relevante prin care a fost soluționată chestiunea de drept care face obiectul întrebării prealabile:

1. O primă opinie este în sensul că judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală are posibilitatea ca, în urma admiterii plângerii, să schimbe soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare, atunci când petentul invocă unul dintre temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

În susținerea acestei opinii s-a arătat că doar în acest mod plângerea petentului poate avea finalitatea dorită, în sens contrar încălcându-se dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În acest sens s-au exprimat Curtea de Apel Alba Iulia, Tribunalul Alba, Tribunalul Sibiu, Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Mediaș, Judecătoria Brașov, Judecătoria Rupea, Judecătoria Târgu Secuiesc, Tribunalul Covasna, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Cluj, Judecătoria Dej, Judecătoria Huedin, Tribunalul Sălaj, Tribunalul Maramureș, Curtea de Apel Galați — în opinie majoritară, Curtea de Apel Oradea, Judecătoria Beiuș, Judecătoria Oradea, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova — opinie majoritară, Tribunalul Tulcea, Judecătoria Gheorgheni, Judecătoria Miercurea-Ciuc și Tribunalul Mureș.

2. Cea de-a doua opinie este în sensul că judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală nu are posibilitatea ca, în urma admiterii plângerii, să schimbe soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare, chiar dacă petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

S-a concluzionat în sensul celor de mai sus, invocându-se dispozițiile art. 315 din Codul de procedură penală care reglementează situațiile care determină clasarea, precum și dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală care prevăd cazurile în care procurorul poate renunța la urmărirea penală.

S-a arătat că art. 341 alin. (6) și (7) din Codul de procedură penală prevăd în mod clar și limitativ soluțiile ce pot fi pronunțate în urma soluționării plângerii formulate împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, printre aceste soluții care reglementează o gamă largă de situații, neregăsindu-se cea care face obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

S-a apreciat că, dacă voința legiuitorului ar fi fost în sensul ca judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală să aibă posibilitatea ca, în urma admiterii plângerii, să schimbe soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare, dacă petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare, ar fi prevăzut expres o astfel de soluție printre cele posibil a fi pronunțate, conform art. 341 alin. (6) și (7) din Codul de procedură penală.

De asemenea, s-a menționat că judecătorul de cameră preliminară, așa cum rezultă din dispozițiile art. 341 alin. (6) lit. c) și alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, poate schimba numai temeiul de drept al soluției de clasare, însă nu poate înlocui soluția în sine; singurul caz în care poate înlocui soluția în sine cu o altă soluție este acela prevăzut de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, când poate dispune începerea judecării.

În acest sens și-au exprimat punctul de vedere Judecătoria Sectorului 2 București, Judecătoria Săliște, Judecătoria Zărnești, Tribunalul Brașov, Judecătoria Bacău, Tribunalul Bihor, Judecătoria Toplița, Tribunalul Bacău.

VI. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 1.615/C/1688/III-5/2015 din data de 3 iulie 2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Serviciul Judiciar Penal, a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

Referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, Ministerul Public a susținut în cadrul concluziilor depuse la dosarul cauzei următoarele:

Chestiunea de drept care se solicită a fi dezlegată constă în aceea dacă, din perspectiva calității procesuale a persoanei care a formulat plângerea (suspect) și a criticilor punctuale invocate în cuprinsul acesteia, există posibilitatea legală de a fi aplicată ultima dintre soluțiile prevăzute de textul art. 341 alin. (6) din noul Cod de procedură penală: „c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.”

Spre deosebire de Codul de procedură penală anterior care nu conținea o soluție de acest tip, noul Cod de procedură penală a preluat în cuprinsul său aspectele statuate prin Decizia nr. 44 din 13 octombrie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiunile Unite, prevăzând expres că, în procedura destinată soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire penală sau netrimitere în judecată, poate fi modificat temeiul juridic al clasării [art. 341 alin. (6) lit. c) și art. 341 alin. (7) lit. d)].

Ceea ce nu s-a avut în vedere la momentul modificării legislative intrate în vigoare la 1 februarie 2014 sunt soluțiile de renunțare la urmărirea penală.

Astfel, problema de drept invocată trebuie examinată inclusiv din perspectiva naturii juridice a instituției renunțării la urmărirea penală.

Se observă că, potrivit art. 314 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, aceasta reprezintă una dintre soluțiile care pot fi dispuse de procuror în cursul urmăririi penale, fiind implicit o modalitate de rezolvare a cauzei penale.

În doctrină s-a arătat că renunțarea la urmărirea penală se prezintă ca fiind o instituție procesual penală cu caracter de nouitate care vine să suplinească, în parte, cazurile de împiedicare a acțiunii penale prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. b¹) și i) din Codul de procedură penală anterior (lipsa gradului de pericol social al faptei, respectiv înlocuirea răspunderii penale).

Această soluție are la bază introducerea în materia procesual penală a principiului oportunității urmăririi penale.

Din această perspectivă, art. 318 din Codul de procedură penală stabilește care sunt condițiile de aplicare a renunțării la urmărirea penală.

Prima dintre acestea vizează pericolul social abstract al infracțiunii, aprecierea asupra oportunității urmăririi penale fiind condiționată de legiuitor de pedeapsa prevăzută de lege pentru sancționarea infracțiunii care constituie obiectul urmăririi penale, respectiv pedeapsa amenzii ori cea a închisorii de cel mult 7 ani.

În ceea ce privește criteriile în baza cărora procurorul poate decide dacă este oportună efectuarea urmăririi penale, legea procesuală face referire la conținutul faptei, modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, împrejurările concrete de săvârșire, urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii, persoana suspectului sau a inculpatului, conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii și eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii.

Criterii similare se regăseau și în cuprinsul art. 181 din Codul penal din 1968 pentru stabilirea gradului de pericol social al unei infracțiuni.

Asemănarea dintre criteriile de aplicare ale celor două instituții juridice relevă faptul că renunțarea la urmărirea penală reprezintă corespondentul soluțiilor de scoatere de sub urmărire penală dispuse, conform procedurii anterioare, în cazul în care se constată lipsa gradului de pericol social al unei infracțiuni.

Or, în reglementarea anterioară, în procedura plângerii împotriva soluției de neurmărire penală sau netrimitere în judecată era posibilă schimbarea temeiului juridic al soluției dispuse de procuror din art. 10 alin. 1 lit. b¹) din Codul de procedură penală în orice alt temei de drept prevăzut de art. 10 din același cod.

Astfel, prin Decizia nr. 44/2008, pronunțată în recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că *în cazul plângerii formulate în baza art. 278¹ din Codul de procedură penală anterior de persoana față de care s-a dispus netrimiterea în judecată și care solicită schimbarea temeiului de drept al soluției dispuse prin rezoluție sau ordonanță ori dispoziția cuprinsă în rechizitoriu, în ipoteza unei instrumentări complete, instanța poate dispune schimbarea acestuia, în condițiile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală anterior.*

S-a arătat că simplul fapt că renunțarea la urmărirea penală, în noua reglementare procesual penală, reprezintă o soluție de sine stătătoare, distinctă de clasare, nu justifică scoaterea ei din sfera de incidență a art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală pe considerentul că textul de lege se referă doar la soluțiile de clasare.

Prin interpretarea strict gramaticală a art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală s-ar putea susține că admiterea plângerii poate genera doar schimbarea temeiului juridic al soluției de clasare, respectiv schimbarea cazului prevăzut de art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală care a fundamentat adoptarea soluției dispuse de procuror.

Însă, această dispoziție legală trebuie supusă și interpretării logice, iar din această perspectivă argumentația juridică existentă în cuprinsul Deciziei nr. 44/2008 a Înaltei Curți de

Casație și Justiție rămâne valabilă și conduce la concluzia că, într-o atare situație, plângerea poate fi admisă inclusiv pentru a se schimba soluția în sine, și nu doar temeiul juridic al acesteia.

Astfel, similar art. 278¹ din Codul de procedură penală anterior, nici art. 336 din Codul de procedură penală în vigoare nu conține vreo limitare în privința sferei persoanelor care pot formula plângere împotriva soluției dispuse de procuror, condiționând exercitarea acestui drept doar de existența unei vătămări a intereselor legitime, urmând ca plângerea să vizeze aspectele ce constituie obiectul vătămării.

Prin urmare, rațiunile care au condus la pronunțarea deciziei în recurs în interesul legii se mențin, fiind aplicabile în cazul în care persoana care are calitatea de suspect/inculpat solicită justificat aplicarea vreunui dintre cazurile prevăzute de art. 16 din Codul de procedură penală și implicit schimbarea soluției dispuse de procuror.

O asemenea concluzie este în deplină concordanță cu prevederile art. 21 din Constituția României și cu interpretarea dată art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care este garantat accesul liber la justiție, în sensul că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, în condițiile garantării dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, similar legislației anterioare și în noua reglementare plângerea împotriva soluției procurorului reprezintă un drept prin care procurorul ierarhic superior are posibilitatea schimbării soluției dispuse de procuror.

În concluzie, similitudinea relevată de condițiile de aplicare ale celor două soluții examinate [scoaterea de sub urmărire penală întemeiată pe art. 10 alin. 1 lit. b¹) din Codul de procedură penală anterior și renunțarea la urmărirea penală], necesitatea asigurării respectării principiilor constituționale și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și garantarea respectării principiului legalității procesului penal prin exercitarea controlului judecătoresc asupra actelor procurorului reprezintă argumente temeinice pentru a se considera legală schimbarea soluției de renunțare la urmărire penală cu cea de clasare, în cazul plângerilor formulate de suspect sau inculpat.

Față de cele expuse, în temeiul art. 475—477 din Codul de procedură penală, Ministerul Public a solicitat pronunțarea unei decizii prin care chestiunea de drept supusă dezlegării să primească următoarea rezolvare:

„Judecătorul de cameră preliminară, investit cu soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de renunțare la urmărire penală, are posibilitatea ca, în urma admiterii plângerii, să schimbe soluția din renunțare la urmărirea penală în clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare, cu condiția de a nu se crea o situație mai grea pentru persoana care a formulat plângerea.”

VII. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost în sensul că, în ipoteza unei urmăriri penale complete, judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea plângerii împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală poate dispune admiterea plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare, în aplicarea dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din noul Cod de procedură penală, interpretat în lumina art. 21 din Constituție și a Deciziei Curții Constituționale nr. 486/1997.

În argumentarea acestui punct de vedere se arată că, în ipoteza unei urmăriri penale complete, judecătorul de cameră preliminară nu poate dispune soluția prevăzută în art. 341 alin. (6) lit. b) din noul Cod de procedură penală, iar interpretarea dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c), în sensul că

acestea privesc exclusiv schimbarea temeiului de drept al soluției de clasare, conduce la aplicarea automată a dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. a), mai exact la respingerea automată a plângerii împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală.

A interpreta dispozițiile art. 341 alin. (6) lit. c) din noul Cod de procedură penală, în sensul aplicabilității acestora exclusiv în cazul soluției de clasare, în ipoteza constatării caracterului complet al urmăririi penale, înseamnă a admite excluderea controlului judecătoresc asupra soluției de renunțare la urmărirea penală.

Excluderea controlului judecătoresc asupra soluției de renunțare la urmărirea penală contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție și Deciziei Curții Constituționale nr. 486/1997, decizie care a stat la baza reglementării cuprinse în art. 278¹ din Codul de procedură penală anterior.

Prin Decizia nr. 486/1997, Curtea Constituțională a constatat că art. 278 din Codul de procedură penală anterior „este constituțional numai în măsura în care nu oprește persoana nemulțumită de soluționarea plângerii împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta și care nu ajung în fața instanțelor judecătorești să se adreseze justiției în temeiul art. 21 din Constituție, ce urmează să se aplice în mod direct”.

Reglementarea formală a controlului judecătoresc asupra soluției de renunțare la urmărirea penală și respingerea automată a plângerii împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală echivalează cu inexistența reglementării controlului judecătoresc asupra soluției de renunțare la urmărirea penală în dezacord cu art. 21 din Constituție și Decizia Curții Constituționale nr. 486/1997.

Sub imperiul Codului de procedură penală anterior, prin Decizia nr. 44/2008, Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, soluționând un recurs în interesul legii, au stabilit că, „în cazul plângerii formulate în baza art. 278¹ din Codul de procedură penală de persoana față de care s-a dispus netrimiteră în judecată și care solicită schimbarea temeiului de drept al soluției dispuse prin rezoluție sau ordonanță ori dispoziția cuprinsă în rechizitoriu, în ipoteza instrumentării complete, instanța poate dispune schimbarea acestuia, în condițiile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală”.

Prin Decizia nr. 44/2008, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis posibilitatea ca judecătorul să dispună schimbarea temeiului de drept al soluției de netrimiteră în judecată, schimbarea temeiului de drept privind inclusiv temeiul prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. b¹) din Codul de procedură penală anterior și art. 18¹ din Codul penal anterior — „fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni”.

Interpretarea dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din noul Cod de procedură penală, în lumina Deciziei nr. 44/2008 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, conduce la concluzia că judecătorul de cameră preliminară are posibilitatea de a schimba soluția de renunțare la urmărirea penală — care a înlocuit temeiul prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. b¹) din Codul de procedură penală anterior raportat la art. 18¹ din Codul penal anterior — în soluția de clasare, în cazul unei urmăriri penale complete.

VIII. Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul admiterii sesizării, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și a interpretării dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală în sensul că atunci când există o urmărire penală completă, judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea unei plângeri împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală poate dispune admiterea plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea penală în clasare.

Excluderea posibilității de a se schimba soluția de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare, în ipoteza unei urmăriri penale complete, atunci când se constată existența vreunui dintre cazurile prevăzute de art. 16 din Codul de procedură penală, obligă practic judecătorul de cameră preliminară să respingă plângerea împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală, conform art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală.

Procedându-se în acest mod, soluția de renunțare la urmărirea penală ar fi practic exclusă de la controlul judecătoresc, ceea ce contravine art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin care este garantat accesul liber la justiție, în sensul că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, în condițiile garantării dreptului la un proces echitabil.

IX. Opinia specialiștilor consultați

Nu a fost exprimat un punct de vedere.

X. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Prin Decizia nr. 733 din 29 octombrie 2015, nepublicată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 341 alin. (6) lit. c) și, prin extindere, ale art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale prin împiedicarea accesului la justiție în cazul soluțiilor de renunțare la urmărirea penală.

XI. Jurisprudența națională

Curtea de Apel Constanța și Curtea de Apel Oradea au înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție câte o hotărâre prin care instanțele din circumscripția acestora s-au pronunțat asupra plângerilor formulate în temeiul art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală.

Prin Încheierea din 15 aprilie 2015, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Tulcea a admis plângerea formulată de petent, în temeiul art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală, a desființat în parte ordonanța Parchetului de pe lângă Tribunalul Tulcea numai cu privire la soluția de renunțare la urmărirea penală dispusă față de petent și a constatat incidența dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală cu privire la fapta reținută în sarcina acestuia.

Pentru a se pronunța astfel, judecătorul de cameră preliminară a reținut că prin ordonanța Parchetului de pe lângă Tribunalul Tulcea s-a dispus renunțarea la urmărirea penală în cauza având ca obiect infracțiunea de delapidare.

Soluția a fost menținută prin ordonanța prim-procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul Tulcea prin care s-a respins ca nefondată plângerea formulată de petent.

Împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală, petentul a formulat plângere, arătând că în mod greșit organele de urmărire penală au reținut în sarcina sa comiterea infracțiunii de delapidare, întrucât probele administrate în cauză nu sunt de natură a proba susținerile procurorului cu privire la săvârșirea infracțiunii.

Reanalizând întregul material probator administrat în cauză, judecătorul de cameră preliminară a constatat că fapta reținută în sarcina petentului nu există, astfel că a admis plângerea și, în temeiul art. 346 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală, a desființat în parte ordonanța atacată, constatând incidența dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală cu privire la fapta reținută în sarcina petentului.

Prin Încheierea penală nr. 73/C/2015 din 25 mai 2015 a Judecătoriei Beiuș, în baza art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală, s-a admis plângerea formulată de către contestatoarea J.E. împotriva Ordonanței Parchetului de pe lângă Judecătoria Beiuș nr. 1.003/P/2014 din 9 martie 2015, prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală față de contestatoarea pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere

prevăzute de art. 253 alin. (1) din Codul penal și s-a schimbat temeiul netrimiterii în judecată din art. 318 alin. (1) și (2) raportat la art. 314 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală (renunțarea la urmărirea penală) în cel prevăzut de art. 314 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală (clasarea cauzei pentru situația în care infracțiunea nu a fost săvârșită de către contestatoarea).

Curtea de Apel București, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Cluj și Curtea de Apel Timișoara au comunicat că nu s-au pronunțat hotărâri cu privire la problema de drept ce face obiectul sesizării.

XII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Până în prezent nu au fost identificate hotărâri în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care judecătorul de cameră preliminară să se fi pronunțat cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

XIII. Dispozițiile legale supuse interpretării

Art. 341 din Codul de procedură penală — Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară

(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:

.....
c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

XIV. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Din examinarea dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală rezultă că pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este necesar să fie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, și anume:

a) să existe o cauză în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele enumerate expres de dispozițiile art. 475 alin. (1) din Codul penal, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, curte de apel sau tribunal;

b) chestiunea de drept supusă dezlegării să conducă la soluționarea în fond a cauzei respective;

c) problema de drept nu a fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În speță, se constată că sunt îndeplinite condițiile menționate anterior, respectiv există o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel Oradea fiind investită cu soluționarea unei plângeri împotriva ordonanței de renunțare la urmărirea penală, hotărârea pronunțată în procedura prevăzută de art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală fiind definitivă potrivit dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, iar această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită:

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală apreciază că dispozițiile art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că atunci

când există o urmărire penală completă judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea unei plângeri împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală poate dispune admiterea plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare.

Conform art. 314 din Codul de procedură penală, după examinarea sesizării, când constată că au fost strânse probele necesare potrivit dispozițiilor art. 285 din același cod, procurorul, la propunerea organului de urmărire penală sau din oficiu, soluționează cauza prin ordonanță, dispunând:

a) clasarea, când nu exercită acțiunea penală ori, după caz, stinge acțiunea penală exercitată, întrucât există unul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1);

b) renunțarea la urmărirea penală, când nu există interes public în urmărirea penală a inculpatului.

Clasarea se dispune când nu se poate începe urmărirea penală, întrucât nu sunt întrunite condițiile de fond și formă esențiale ale sesizării și, respectiv, există unul din cazurile prevăzute de art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când, în raport cu conținutul faptei, cu modul și mijloacele de săvârșire, cu scopul urmărit și cu împrejurările concrete de săvârșire, cu urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii, constată că nu există un interes public în urmărirea acesteia.

Conform alin. (2) al textului de lege menționat, când autorul faptei este cunoscut, la aprecierea interesului public sunt avute în vedere și persoana suspectului sau a inculpatului, conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii și eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii.

Art. 327 din Codul de procedură penală prevede că atunci când constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probele necesare și legal administrate, procurorul:

a) emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal;

b) emite ordonanță prin care clasează sau renunță la urmărire, potrivit dispozițiilor legale.

Renunțarea la urmărirea penală este una dintre soluțiile pe care le poate dispune procurorul în cursul urmăririi penale, ce suplinește scoaterea de sub urmărire penală întemeiată pe dispozițiile art. 10 alin. 1 lit. b¹) din Codul de procedură penală anterior raportat la art. 18¹ din Codul penal anterior.

În art. 318 din Codul de procedură penală sunt stabilite condițiile care se cer a fi îndeplinite pentru a se dispune o soluție de renunțare la urmărirea penală.

O primă condiție se referă la pericolul social abstract al infracțiunii, și anume infracțiunea să fie pedepsită de lege cu pedeapsa amenzii ori pedeapsa închisorii al cărei maxim special să nu depășească 7 ani.

Referitor la criteriile în baza cărora procurorul poate decide dacă este oportun sau nu să procedeze la urmărirea penală — dacă există sau nu un interes public în urmărirea faptei — legea procesuală distinge între criterii de ordin obiectiv — conținutul faptei, modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, împrejurările concrete de săvârșire, urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii — și, respectiv, criterii de ordin subiectiv.

Criteriile de ordin subiectiv sunt aplicabile doar în măsura în care autorul faptei este cunoscut, având calitatea de suspect sau inculpat și vizează persoana inculpatului sau a suspectului, conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii și eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii.

Potrivit art. 18¹ din Codul penal anterior nu constituia infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezenta gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Conform alin. 2 al textului de lege anterior menționat, la stabilirea în concret a gradului de pericol social se ținea seama de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și conduita făptuitorului, dacă este cunoscut.

Alin. 3 al art. 18¹ din Codul penal anterior prevedea că, în cazul faptelor prevăzute în prezentul articol, procurorul sau instanța putea aplica una dintre sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute la art. 91 din Codul penal.

Din examinarea dispozițiilor legale prevăzute în noul Cod de procedură penală și în Codul penal anterior rezultă existența unor criterii similare pentru a se dispune renunțarea la urmărirea penală și, respectiv, scoaterea de sub urmărirea penală în cazul în care se constata lipsa gradului de pericol social al unei infracțiuni.

Prin Decizia penală nr. 44/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 22 iunie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiile Unite, a decis că, în cazul plângerii formulate în baza art. 278¹ din Codul de procedură penală anterior de persoana față de care s-a dispus netrimiterea în judecată și care solicită schimbarea temeiului de drept al soluției dispuse prin rezoluție sau ordonanță ori dispoziția cuprinsă în rechizitoriu, în ipoteza unei instrumentări complete, instanța poate dispune schimbarea acestuia, în condițiile art. 278¹ alin. (8) lit. b) din Codul de procedură penală.

Prin decizia penală anterior menționată, Înalta Curte a stabilit că judecătorul poate să dispună schimbarea temeiului de drept al soluției de netrimitere în judecată, inclusiv temeiul prevăzut de art. 10 alin. 1 lit. b¹) din Codul de procedură penală anterior, respectiv fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Excluderea posibilității de a se schimba soluția de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare, în ipoteza unei urmăririi penale complete, atunci când constată existența vreunui dintre cazurile prevăzute de art. 16 din Codul de procedură penală obligă practic judecătorul de cameră preliminară să respingă plângerea împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală conform art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală.

Procedându-se în acest mod, soluția de renunțare la urmărirea penală ar fi practic exclusă de la controlul judecătoresc, ceea ce contravine dispozițiilor art. 21 din Constituția României, Deciziei Curții Constituționale nr. 486/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998, cât și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin care este garantat accesul liber la justiție, în sensul că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, în condițiile garanției dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, prin Decizia nr. 487/1997 a Curții Constituționale s-a constatat că art. 278 din Codul de procedură penală anterior „este constituțional numai în măsura în care nu oprește persoana nemulțumită de soluționarea plângerii împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta și care nu ajung în fața instanțelor judecătorești să se adreseze justiției în temeiul art. 21 din Constituție, ce urmează să se aplice în mod direct”.

Față de considerentele anterior expuse, se va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea și se va stabili că **în aplicarea dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară**

investit cu soluționarea plângerii împotriva soluției de penală în soluția de clasare, atunci când petentul invocă renunțare la urmărirea penală poate dispune admiterea unuia din temeiurile de drept care atrag ca și consecință plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

În consecință, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 475/35/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând posibilitatea ca judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea plângerii împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală să poată dispune admiterea plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

Stabilește că, în aplicarea dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea plângerii împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală poate dispune admiterea plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 11 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI

DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Monica Eugenia Ungureanu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

